

de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs

Aan de Vaste Commissie van Financiën uit de
Tweede Kamer der Staten-Generaal
mr. R.F. Berck
Postbus 20018
2500 EA DEN HAAG

Amsterdam, 7 februari 2006

**Betreft: knelpunt in toepassing van de Wet VPL / suggestie tot aanpassing van de
regelgeving terzake**

Geachte leden van de Commissie,

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs (hierna: *de Orde*) vraagt uw aandacht voor het navolgende in de praktijk spelende probleem dat na invoering van de Wet VPL in de praktijk is geconstateerd en doet een suggestie tot aanpassing van de regelgeving terzake.

1. Ingevolge art. XIII, onderdeel D, Wet VPL, nader uitgewerkt in art. 61e en 109, eerste lid, Uity.reg. LB 1990 is er voor werknemers die op 31 december 2005 de leeftijd van 51 jaar hebben bereikt, maar nog niet de leeftijd van 56 jaar de mogelijkheid gecreëerd om onbeperkt aan de levensloopregeling te doteren met dien verstande dat het maximum van 210% niet wordt overschreden. Anders gezegd, het jaarlijkse maximum van 12% geldt in deze gevallen niet. De ratio van deze extra faciliteit is dat de onderhavige categorie werknemers niet valt onder de algemeen cerbicidigende regeling die voor 55 plussers tot stand is gebracht: deze laatsten worden immers in beginsel niet getroffen door de Wet VPL, aldus art. 38^e, tweede lid, Wet LB 1964. Degenen die jonger zijn dan 55 jaar hebben met inachtneming van het jaarlijkse maximum opbouwpercentage van 12% voor de levensloopregeling te weinig mogelijkheden een adequate levensloopreserve op te bouwen. Dit heeft de wetgever onwenselijk geacht hetgeen ertoe heeft geleid om voor een beperkte groep te bepalen dat geen toetsing aan het 12%-criterium behoeft plaats te vinden. De minimum leeftijd van 51 jaar is daarbij enigszins arbitrair.
2. De levensloopregeling geldt uiteraard ook voor de directeur-grootaandeelhouder (hierna: dga) die immers werknemer is. Op de dga is art. 12a Wet LB 1964 inzake fictief loon van toepassing. De beoordeling van het in het kader van art. 12a Wet LB 1964 in aanmerking te nemen minimale loon moet geschieden na "aftrek" van de bijdrage aan de levensloopregeling; anders gezegd: of voldaan wordt aan de fictiefloombepaling dient te worden getoetst *nadat* de bijdrage voor de levensloopregeling in mindering is gebracht, ongeacht of deze is gemaximeerd tot 12%.
3. De voorgaande twee regelingen leiden in onderling verband tot een onwenselijke situatie: enerzijds kan een dga die voldoet aan de criteria van art. XIII, onderdeel D, Wet VPL jaarlijks onbeperkt storten in de levensloopregeling, maar anderzijds moet hij een (minimaal) fictief

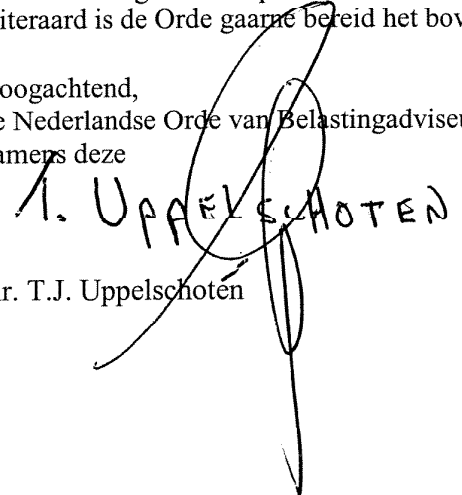
N O B

loon in aanmerking nemen. Dit fictief loon zal in beginsel het loon zijn dat hij tot en met 2005 als fictief of als werkelijk loon in aanmerking nam. Een en ander levert daarom de vraag op of de dga feitelijk zelfs wel gebruik kan maken van de reguliere 12%-storting, maar daarenboven is onduidelijk of en in welke mate van de regeling van art. XIII, onderdeel D, Wet VPL gebruik gemaakt kan worden. De staatssecretaris heeft zich voor de aanvaardbaarheid van de storting hier kort gezegd in die zin over uitgelaten dat een vergelijking moet worden gemaakt met werknemers/niet-dga's: hetgeen zij storten, kan ook door de dga worden gestort, zonder dat dit tot 'onderschrijding' van het loon in de zin van art. 12a Wet LB 1964 leidt.

4. De Orde is van oordeel dat de hiervoor geschetste problematiek enerzijds geen recht doet aan de bedoeling van de 51+-regeling en anderzijds onuitvoerbaar is. De onderhavige problematiek is tijdens de parlementaire behandeling van de Wet VPL weliswaar onderkend en kort besproken (met name bij de mondelinge behandeling in de Eerste Kamer; Handelingen EK 13 december 2005, blz. 551rk) maar naar het zich nu laat aanzien niet in voldoende mate. Teneinde ook voor dga's recht te doen aan de overgangsregeling van art. XIII, onderdeel D, Wet VPL bepleit de Orde dat voor de beoordeling van art. 12a Wet LB 1964 getoetst moet worden aan het loon *voordat* daarop de levenslooptotatie in aftrek is gebracht. Dit geldt zowel voor de reguliere 12%-dotatie als voor de toepassing van de overgangsregeling van art. XIII, onderdeel D, Wet VPL. Daarmee wordt effectief bewerkstelligd dat werknemers/niet-dga's en werknemers/dga's gelijkwaardige mogelijkheden hebben om een levenslooptotatie op te bouwen. Gelet op het feit dat voor de Wet LB 1964 – een enkele uitzondering daargelaten – werknemers en dga's gelijk worden behandeld past deze benaderingswijze naar het oordeel van de Orde zonder meer in de opzet van de Wet LB 1964.
5. De Orde realiseert zich niettemin dat de hiervoor geschetste benadering voor de wetgever een probleem kan zijn omdat immers door de 51-plussers op betrekkelijk eenvoudige wijze jaarlijks een nihilinkomen kan worden gecreëerd. Men behoeft dat overigens niet bezwaarlijk te achten omdat de uitkering op enig moment ook weer belast is; het gaat dus alleen om uitstel. Bovendien geldt het voortgaande ook voor reguliere werknemers. Niettemin heeft de Orde er begrip voor dat het tot standbrengen van een laag of nihilinkomen zich gemakkelijker kan voordoen bij dga's dan bij de overige werknemers. De Orde stelt in verband daarmee voor om de hiervoor aangedragen systeemwijziging, inhoudende dat als loon voor de toepassing van art. 12a Wet LB 1964 geldt het loon voordat de bijdrage aan de levenslooptotatie daarop in mindering is gebracht, aan te vullen met een bepaling dat het minimale loon na dotatie aan de levenslooptotatie niet lager mag zijn dan het maximum van de eerste tariefschijf van box I.

De Orde realiseert zich dat op deze wijze de dga ten opzichte van een reguliere werknemer nog steeds in een nadeliger positie kan verkeren, maar vindt dat beperkte nadeel in casu gerechtvaardigd. Een kopie van deze brief heeft de Orde heden verzonden aan de Staatssecretaris. Uiteraard is de Orde gaarne bereid het bovenstaande nader toe te lichten.

Hoogachtend,
de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs,
namens deze

A. UPPELSCHOTEN
mr. T.J. Uppelschoten